

's Namiddags sloop Pieter Deswert naar de Pijpelheide en legde zich achter een hoge struik verborgen.

Opeens hoorde hij geritsel. De veldwachter hield zich doodstil.

— Eensklaps schrok hij. Een paar gloeiende ogen staarden hem aan!

Deswert vloog overeind. Een grote hond stond daar, gereed om hem te bespringen.

De veldwachter trok reeds zijn pistool. Maar een schot zou zijn aanwezigheid verraden.

Wat doen? Hij keek reeds rond of er geen knuppel in zijn bereik lag, toen het dier zich omkeerde en wegrende.

— Wat mag dat betekenen? vroeg de veldwachter zich af. Behoort die lelijke hond aan de schaper?

Deswert besloot echter een andere schuilplaats op te zoeken.

Maar dan hoorde hij stemmen. Nu ging hem een licht op. De hond was een verspieder der sluwe binders en had hem verraden

Daar was het dier weer. Deswert schoot zijn pistool af. De hond viel dood neer.

— Die zal hun ten minste geen dienst meer bewijzen, mompelde de veldwachter kalm.

Hij stelde zich met de rug tegen een boom. Alles bleef stil. Wat gebeurde er dan toch? Waren er geen rovers?

Maar op het onverwachts werd de veldwachter langs achter aangevallen en omvergerukt. Vier mannen stonden om hem heen.

— Ha garde, eindelijk hebben we u! riep er een.

— Gij zijt Sus Morré! zei Deswert.

— Ja, we kennen elkander wel.

BAKELANDT

DE HEKS VAN
CROAGH
PATRICK

Medewerking:
CLAUS D. SCHOLD

UITGEVERIJ J. HOOTE N.V.

— Gij behoort tot de bende ?

— Om u te dienen, garde. Ge moogt het nu weten, want we zullen u de gelegenheid niet meer geven, ons te verraden.

— Ha ! Lakmoes is er ook bij.

— Ja, garde, wij zijn ook oude kennissen, zei de genoemde spottend. En deze twee vrienden zijn vreemden voor u, nietwaar ? Het zijn twee dienaren van Bakelandt, uit West-Vlaanderen. Ge moogt nu wel onze geheimen kennen, want ge neemt ze toch mee in het graf.

— We moeten hem aan de kapitein overleveren en we zijn ver van de vergaderplaats, zei Morr e tot de anderen.

— Ik weiger te lopen, verzekerde Deswert.

— Dragen zullen we u ook niet ! hernam Morr e.

— Is deze plaats eenzaam ? vroeg De Coninck.

— Niemand komt hier voorbij, antwoordde Lakmoes.

— Welnu, we zullen hem aan de boom binden. Hij heeft dan nog wat tijd om stil over zijn stoutmoedigheid te mijmeren. Uw kapitein kan later komen, en over zijn lot beslissen.

— Dat is een goede raad, zei Lakmoes.

— Bah ! willen we hem omver blazen ? vroeg Schepens.

— Neen, neen, antwoordde Morr e. De kapitein wil hem gevangen houden tot uw meester komt. Bakelandt moet onze veldwachter doden, dat was zo afgesproken bij zijn bezoek.

De veldwachter werd stevig aan een boom gebonden. Men duwde een prop in zijn mond.

— Tot weerziens, riepen de rovers dan, en spottend verwijderden zij zich.

De arme Deswert rukte tevergeefs aan zijn banden. Alle hoop verdween uit zijn hart. Deze plaats was zo eenzaam, want niemand waagde zich hier.

De rovers spoedden zich naar de schans, waar hun hoofdman en nog enige binders bij elkander de nieuwe plannen zaten te bespreken.

Cartouche keek verrast op van het onverwachte nieuws.

— Deswert gevangen ! riep hij verheugd uit. En waar is hij ?

— Wij hebben hem aan een boom gebonden bij de greppels, antwoordde Morr e. Daar is hij veilig.

— Ja 't is waar, hij staat daar goed, vervolgde Cartouche met een glimlach. 't Is er koud... misschien zal 't nog sneeuwen ook... we zullen hem daar heel de nacht laten staan, want heden heb ik geen tijd om mij met hem te bemoeien. Er is veel te doen. Ik ga met De Coninck eerst naar Heist, en de andere mannen moeten bij de berg op ons wachten. Dan zullen we ons allen naar Westerlo begeven. We hebben in dat dorp iets te verrichten. Ieder dus op post.

..

Pieter Deswert leed verschrikkelijk. Zijn armen deden pijn van de knellende banden ; de prop in de mond was eveneens zeer hinderlijk.

Daar te Beersel, te Heist, woonden mensen, die hem wel zouden bevrijden, als ze wisten in welke staat hij zich bevond. Maar niemand vermoedde iets.

De korte dag liep ten einde. Sterren begonnen te pinnken... en het was of ze hem bemoedigend wenkten.

De veldwachter begreep niet, waarom de rovers hem met rust lieten. Was er iets gebeurd? Waren er reeds gendarmen gekomen? Onmogelijk, op zo'n korten tijd kon Doremans zijn verzoek niet doen en dit ook ingewilligd zien.

Dan begreep de slimme veldwachter het roversplan.

— Cartouche wil mij de ganse nacht hier laten, om mij te pijnigen. De koude is nijpend en de banden zijn knellend. Ik ben moe en stram... toch moet ik blijven staan tot morgen, dacht Deswert.

Maar nu was er ook meer kans op redding.

Zijn afwezigheid zou te Heist opgemerkt worden. Wellicht zou men naar hem zoeken. Zijn vrouw wist dat hij naar de Pijpelheide gegaan was.

— Garde! fluisterde plots iemand.

Deswert had willen roepen, maar de prop belette het hem.

Zijn hart bonsde... Kwam er een redder?

Een vrouw stond vóór hem.

Hij herkende ze...

— Ge hebt niet geluisterd, zei ze verwijtend. Ziet ge wel, dat ik het goed met u meende. Uw vonnis is geveld, maar ik zal beletten, dat men het uitvoert.

Clothilde trok de prop weg.

— Vrouw, redt mij! smeekte Deswert.

— Ja, als ge me iets belooft.

— Wat?

Cartouche zal misschien gevangen genomen worden, heden avond... gij zult hem laten gaan...

— Dat verbiedt mij mijn plicht!

— Deze avond moet ge hem laten gaan, als hij gevangen is. Morgen kunt ge hem weer bestrijden... Uw belofte is maar voor deze avond, want, moest hij gevangen genomen worden, dan zou ik daarvan de schuld dragen.

— Ha, ik begrijp u... hij gaat naar Vroonen's huis...

— Ja, naar de verloofde van de vermoorde Siska. En gij hebt zeker maatregelen getroffen om die aanslag te verijdelen, nadat ik u vanmorgen alles verteld had.

—Ja.

—Welnu, dan zal hij misschien aangehouden worden door mijn schuld... en dat kan ik niet verdragen... want... ik heb hem lief, hoe hij mij ook bedroog. Belooft ge het mij, garde?

—Ja.

— Dan zal ik u bevrijden.

Clothilde sneed de koorden door.

Deswert sprong op van vreugde.

— Ge zijt een brave vrouw, zei hij op dankbare toon. Waarom blijft ge toch onder deze rovers, waar ge zo slecht op uw plaats zijt?

— Ik kan niet onder de mensen terugkeren. Ga nu heen, garde, en keer hier nimmer meer terug, want niet altijd zal ik u kunnen helpen. En houd uw belofte... spaar Cartouche!

Clothilde verdween. Deswert verliet haastig de heide. Zijn hart bonsde nu van blijdschap. Die geheimzinnige vrouw had hem uit de klauwen van de dood gered.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955